

Uchwała nr 465 /2017 Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 12 października 2017 r. w sprawie naruszania etosu akademickiego

Rada Główna, stosownie do art. 45, ust. 3 pkt. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku - Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1842 z późn. zm), uchwała co następuje:

Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego wyraża zaniepokojenie przypadkami, które mogą być świadectwem erozji etosu akademickiego w niektórych instytucjach naszego środowiska. Rada apeluje do rektorów i senatów, dziekanów i rad wydziałów, dyrektorów instytutów i innych przełożonych pracowników, do wszystkich innych gremiów w sektorze nauki i szkolnictwa wyższego o przestrzeganie zasady ograniczonego zaufania i bezwzględne stygmatyzowanie podmiotów, gremiów bądź osób naruszających etos akademicki w celu uzyskania nieuprawnionych lub niezasadzonych korzyści.

W szczególności Rada zwraca uwagę na jakość wniosków o uzyskanie uprawnień do nadawania stopni naukowych i tytułu, merytoryczne kryteria wyboru recenzentów i członków komisji doktorskich lub habilitacyjnych, opinii o postępach w pracach naukowych, prawdziwość informacji we wnioskach o różnego rodzaju stypendia, zwłaszcza gdy nie dotyczą cech mierzalnych.

Instytucje naukowe i uczelnie to podmioty, których zewnętrzna efektywność działania oraz prestiż społeczny zależą w znacznej mierze od **panującego w nich etosu**.

Etos akademicki nie sprowadza się tylko do respektowania prawa i specyficznych regulacji wewnętrznych uczelni. Spiwem formalnych i nieformalnych zasad i praktyk koniecznych dla kształtowania i utrzymania etosu akademickiego są dobre obyczaje w nauce i kształceniu.

Podstawową wartością etosu akademickiego jest prawda. Uczelnie powołane są głównie po to, by jej poszukiwać, a wyniki tych poszukiwań rzetelnie dokumentować, przygotowywać przyszłych absolwentów do odpowiedzialnego pełnienia funkcji publicznych i zawodowych w demokratycznym państwie, a także wspomagać ich rozwój intelektualny i moralny.

W realizacji tych celów polskie uczelnie muszą być instytucjami otwartymi oraz przedsiębiorczymi i w tym duchu poszukiwać sposobów realizacji kluczowych wartości humanistycznych i cywilizacyjnych, współpracując z innymi podmiotami w swym bliższym i dalszym otoczeniu, światle uwzględniając narodową i regionalną tradycję oraz podejmując we właściwy akademii sposób wyzwania zmieniającego się świata.

Złożoność systemu zarządzania uczelniami oraz różnorodność stosunków akademii - jako instytucji - i jej poszczególnych członków z otoczeniem sprawia, że w szeregu kwestiach powstają dokumenty opracowywane na różnych szczeblach organizacji, które wymagają legitymizacji organów kolegiałnych lub jednoosobowych. Trzeba też uwzględnić rosnące możliwości aplikowania o korzyści finansowe (np. dofinansowania, granty, konkursy, nagrody) lub pozafinansowe (np. akredytacja, parametryzacja, stopnie i tytuły naukowe, uprawnienia) przyznawane przez podmioty zewnętrzne na podstawie wniosków składanych przez osoby, jednostki organizacyjne lub uczelnie z wymaganymi opiniami, podpisami, zgodami itp. Bogactwo spraw i problemów, wymagających takich opinii lub decyzji organów uczelni ograniczają możliwość ich merytorycznej kontroli czy weryfikacji, bez sporych nakładów. W tych warunkach wzrasta ryzyko potwierdzania dokumentów bądź pism zawierających nierzetelne, niepełne lub nawet nieprawdziwe argumenty, dane, informacje itp. Ryzyko to jest tym większe im słabszy jest - w danym środowisku - etos akademicki, w tym poszanowanie zasad poszukiwania prawdy i obiektywizmu oceny opartego o merytoryczne kryteria.

W opinii Rady bezkompromisowe traktowanie przejawów naruszania etosu akademickiego jest niezbędnym warunkiem wyplenienia postaw i zachowań, które mogą kształtować szkodliwy wizerunek naszego środowiska.

Uchwałę otrzymuje Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego

Przewodniczący Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego

Prof. Jerzy Woźnicki